

Hlásání je v Duchu svatém

Ačkoliv papež František nemohl přechíst úvahu, kterou si připravil, požádal Mons. Ciampanelliho, aby pokračoval v katechezi o apoštolské horlivosti. Konkrétně o daru Ducha svatého, o sdílení víry.

06.12.2023

*Drazí bratři a sestry, dobrý den,
všechny vás vítám!*

*Také dnes jsem požádal o pomoc při
četbě Mons. Ciampanelliho, protože*

mne to ještě unavuje. Je mi mnohem lépe, ale přílišné mluvení mne namáhá. Proto katechezi přečte on...

Katechezi poté přečetl Mons.
Ciampanelli:

Drazí bratři a sestry,

v minulých katechezích jsme si všimli, že hlásání evangelia je radostí, je určeno všem lidem a obrací se k dnešku. Nyní odkryjme poslední podstatnou vlastnost evangelijního hlásání – je zapotřebí, aby se dělo v Duchu svatém. Ke „sdílení Boha“ totiž nepostačují radostná věrohodnost svědectví, všeobecnost hlásání a aktuálnost jeho poselství. Bez Ducha svatého je jakákoli horlivost marná a klamně apoštolská – patřila by jen nám a nepřinesla by ovoce.

V *Evangelii gaudium* jsem připomenul, že „Ježíš je prvním a největším hlasatelem evangelia“, že

„v jakékoli formě evangelizace má primát vždycky Bůh, který nás chtěl povolat ke spolupráci s ním a podněcovat nás mocí svého Ducha“ (12). Zde je prvenství Ducha svatého! Bůh proto připodobňuje dynamiku Božího království ke člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak (*Mk* 4,26-27). Duch je hlavním činitelem, který předchází misionáře a dává vzklíčit plodům. Toto vědomí nás silně utěšuje a pomáhá nám upřesnit jiné a rovněž rozhodující vědomí: totiž to, že církev ve své apoštolské horlivosti nehlásá sama sebe, nýbrž milost, dar. Duch svatý je právě Božím darem, jak řekl Ježíš samařské ženě (srov. *Jan* 4,10).

Prvenství Ducha by nás ovšem nemělo vést k netečnosti. Důvěra nezprošťuje povinnosti. Životnost samovolně rostoucího semena neopravňuje rolníky k tomu, aby

pole zanedbávali. Když Ježíš před svým nanebevstoupením udílel poslední rady, řekl: „Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky (...) až na konec země.“ (Sk 1,8). Kristus nám nezanechal k používání teologická skripta nebo pastorační příručku, ale Ducha svatého, který podněcuje k misii. Duch nám vlévá odvážnou podnikavost, která nás vede k napodobování jeho stylu a vždy se vyznačuje dvěma rysy: tvořivostí a jednoduchostí.

Tvořivostí, abychom Ježíše hlásali radostně, všem a dnes. V této naší době, která nenapomáhá náboženskému pohledu na život a v níž se na různých místech hlásání setkává s většími obtížemi, námahou a zdánlivě nenese plody, může vyvstat pokušení, za kterého upouštíme od pastorační služby. Uchylujeme se třeba do bezpečné zóny, jakou je zvykové opakování

všeho, co se stále dělá, anebo nás
zvábí volání soukromé duchovnosti
či mylně chápané ústřední postavení
liturgie. Jsou to pokušení, která
předstírají věrnost tradici, avšak
častokrát spíše reagují na osobní
nespokojenost, než aby se jednalo o
odpověď Duchu. Pastorační tvořivost,
odvaha v Duchu a jeho misionářský
zápal jsou naopak důkazem věrnosti
Bohu. Napsal jsem proto, že „Ježíš
Kristus může rozbít nudná schémata,
v nichž ho domýšlivě vězníme, a
překvapuje nás svojí neustálou,
božskou kreativitou. Pokaždé, když
se snažíme navrátit k prameni a
znovu objevit původní svěžest
evangelia, objevují se nové cesty,
tvořivé způsoby, jiné výrazové formy,
výmluvnější znamení, slova nabitá
novým významem pro dnešní svět“
(*Evangelii gaudium*, 11).

Tedy tvořivost a pak jednoduchost,
právě kvůli tomu, že Duch nás
přivádí k prameni, k „prvotnímu

hlásání“. „Oheň Ducha (...) nás totiž vede k víře v Ježíše Krista, který nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním zjevuje a sděluje nekonečné milosrdenství Otce“ (*tamtéž*, 164).

Toto je první zvěst, která „má být v centru evangelizační činnosti a každé snahy o církevní obnovu“, aby opakovala: „Ježíš Kristus tě miluje, dal svůj život, aby tě spasil, a nyní je denně živý po tvém boku, aby tě osvěcoval, posiloval a osvobozoval“ (*tamtéž*).

Bratři a sestry, dejme se prostoupit Duchem a denně ho vzývejme – kéž je základem našeho bytí a konání, počátkem každé činnosti, setkání, shromáždění a hlásání. Duch oživuje a omlazuje církev, spolu s Ním se nemusíme ničeho obávat, protože On, který je harmonií, udržuje pospolu tvořivost a jednoduchost, podněcuje společenství a vysílá hlásat, otevírá k přijetí různosti a opětovně nastoluje jednotu. On je

naší silou, dechem našeho hlásání,
zdrojem apoštolské horlivosti. Přijď,
Duchu svatý!

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
hlasani-je-v-duchu-svatem/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/hlasani-je-v-duchu-svatem/) (06.08.2025)